

D. Virginis Oetinganæ Historia

Irsing, Jakob

Monachii, 1643

C. VI. De Cœnobio Benedictino, donationibúsque Principum
Carolingicorum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64940)

tum, Deoque, matricque Dei dicatum esse: siue id, deturbatâ Planetarû superstitione, in veritatis domicilium cessit: siue nouum, recentibus Christianorum Principum studiis, ædificatum est. Cœpit iam inde Oetinganum templum inclarescere. & progressu temporum tanta ueneratio cultusque accessit, vt præcipua pietatis & religionis arx in Boicâ dici mereatur.

CAPVT VI.

De Cænobio Benedictino, donationibusque Principum Carolingicorum.

Postquam Ludouicus Boicę Rex, Ludouici P I I Imper. F. A. C. DCCC LXXVI. fati concessit: tres filii, Carolomannus, Ludouicus, Carolus, ita regnum paternum inter se partiti sunt, vt Carolomannus Boicam, Pannoniam, Carinthiam, Bohemiam, Morauiam; Ludouicus

cus Franconiam, Thuringiam, Saxo-
 niam, Frisiã cum Lotharingã par-
 tẽ; Carolus Crassus Alemanniam
 eum Lotharingã reliquo obtineret.
 Carolomannus, ad exemplum Ma-
 gni Caroli proavi (qui anno octin-
 gentesimo tertio Oetingam accessit
 se, religionis causã, muneribusque
 locupletasse traditur) omne studium
 atque operam ad Oetinganã Virginis
 cultum amplificandum contulit. Ea
 gratiã, ne Diuinã, Deiparãque lau-
 des, aliãque religionis officia vllò
 loci tempore intermitterentur; ne-
 ue populo frequenti pietatis magi-
 stri, sacrorumque procuratio de-
 set; magnificum ibi D. Benedicti fa-
 miliã Cœnobium condidit, atque
 Deiparã, D. Philippo Apostolo, ce-
 litibus aliis, quorum ibi tunc sacra
 lipsana seruabantur, religiosum fe-
 cit. S. Iacobus, cuius nulla in Diplo-
 mate apud Auent. mentio, alio tem-
 pore in societatem tutelã S. Philip-
 po vi-

*Hifengr. c. 6.
 M. 8.*

*Auent. in
 Oeting.
 Hund. p. 3.*

po videtur adscitus. Huic Coenobio (quod primus rexit Wernolphus) sacelli sacri curatio, integro cum iure atque auctoritate à Carolomanno est commissa. Donata ei præterea Diuorum Maximiliani, & Diu. Felicitatis, filiorumque septem Martyrum, corpora, cum brachio S. Philippi Apostoli; & in templo nouo condita. Quæ sacra pignora sub Vngarorum in Boicam irruptionem Coenobitæ, ciuésque Oetingani ex impendente clade recepta Passauium asportarunt, muroque principis templi, geminas inter turres, medio immisas clauserunt. Quo tandem vetustate collapsa, Frederici II. temporibus, lucem denuò aspexerunt: Otingam nondum redierunt. Iam ornando cultui Diuino, alendo sacro coetui, leuandæ egentium inopiæ multas opimásque possessiones adiecit Carolomanni liberalitas, præsertim vltra citraque Draui

Draui

Draui fluminis ripas, ac mediis vicinos inter lacus montesque spatiis: quæ in gemino Carolomanni Diplomate sigillatim recensentur. Diploma, quo Cœnobio Sacellum Oetinganum, aliâque traduntur, in lucem proferre, non alienum ab hoc nostro instituto iudicavi, quò prisca pietas, quam singularem continet, & veneratio Virginis Oetinganæ liquidius elucescat. Accepit Auentinus olim à Viguleo Passauiensi Episcopo, & iuris publici fecit.

In Oeting.

DONATIO
CAROLOMANNI REGIS BOIORVM.

IN nomine S. & indiuidue Trinitatis, Carolomannus diuinâ auxiliante clementiâ Rex. Si de rebus terrenis, quas diuinâ consecuti sumus clementiâ, fidelibus quibuscun-
que

que nostris, idcirco adiutoria æterna
præbere contendimus, ut nobis in se-
cularibus negotiis deuotiores exi-
stant: quanto magis nobis præme-
ditandum est, ut etiam de ipsis ter-
renis rebus, pro amore diuino, atq;
pro æternâ remuneratione, Eccle-
sias Dei ditare satagamus. Qua-
propter nouerit omniũ fidelium Dei
Ecclesia, industriâ tam præsentium
scilicet, quàm futurorum: quomodo
diuinâ inspiratione compuncti,
complacuit nobis tradere pro aug-
mento mercedis æternæ, quan-
dam Abbatiam, quæ dicitur Ma-
taseo, ad Monasterium nouiter à
nobis à fundamentis constructum,
in loco, qui dicitur Oetinga: quod
etiam in honore S. Dei genitricis,
semper

semper Virginis Mariae: & S. Philippi Apostoli Domini nostri Iesu Christi, aliorumque Sanctorum plurimorum (quorum reliquias Deo propitio adgregare potuimus) ornatum esse cernitur: eâ videlicet ratione præfatam Abbatiam ad supra nominatum Monasterium tradimus: ut ab hodiernâ die cum omnibus ad hanc ipsam Abbatiam pertinentibus, tam traditione regum, vel etiam aliorum liberorum hominum, ad iam dictum monasterium à nobis constructum perpetualiter pertineant, sine ullius successoris nostri contradictione. Insuper etiam notum sit tam presentibus, quam futuris, quomodo illam Capellam ad Oetingas, & illam curiam

tem

tem ad Bueche, ad præfatum monasterium ad Oetingas tradimus, cum omnibus attinentiis, terris cultis, incultis agris, mancipiis, pratis, pascuis, syluis, aquis, aquarumve decursibus, quesitis & inquesitis. Omnia enim hæc, quæ supra memorauimus: tam ipsam Abbatiam ad Mataseo, quam ipsa duo loca (idest) illam Capellam ad Oetingas, & curtem ad Bueche, ex integro tradimus ad iam sæpe dictum monasterium, perpetuis temporibus possidendum. ita ut nullus deinceps, nec de parentibus, nec de filiis (si eos nobis Deus dederit) neque de nepotibus siue successoribus nostris, hanc traditionem nostram violare vel inquietare audeat. Si quis vero

rō (quod absit) hoc præceptum do-
 nationis nostræ infringere disposue-
 rit, primum iram Dei, sanctorum-
 que eius incurrat, & in die iudi-
 cii tremendi, pro hac temeritate
 redditurus rationem, ante domi-
 num fiat. Sed liceat servis Dei,
 ibidem Deo famulantibus cunctas
 res præfatas, ad laudem Dei, co-
 rumque sustentationes, perpetuo
 possideret temporibus: quatinus qui-
 te uiuant, pro nobis, atque cum
 Etâ sanctâ Dei Ecclesiâ attentius
 exorent. Et ut hæc auctoritas
 traditionis nostræ firmior habeatur
 & uerius credatur, ac diligentius
 conseruetur: manu propria sub-
 eam firmauimus, & annuli nostri
 impressione sigillari iussimus.

Sexto

Sexto Kal. Martii. Anno, Christo
propicio, Primo regni domini Caro-
lomanni serenissimi regis Boiorum.
Indictione nona. Actum Mata-
choue, curte regiâ, In Dei nomine
fœliciter, Amen. Anno Christi
DCCC LXXVI.

Carolomannum Oetingæ habi-
tasse, tradit idem Auent. quod & lo-
ci amor, & profectio in Carinthi-
am opportunitas credibile faciunt.
Ibidẽ A. C. DCCC LXXX grauitè
iacuit: postero, increbescente vi-
morbi, vitam finiit, vniuersæ Pro-
uinciæ luctu desiderium Principis o-
ptimi restante. Charum ad omnes
fecerant præcipua regiæ fortunæ de-
cora: formæ dignitas, litterarum
cultus, prompta bello manus, con-
siliū expeditum, religionis studi-
um, liberalitas. Eodem loci tumulo
mandatus est in templo, quod à se
conditum Deiparæ, Diuóque Phi-
lippo, aliisque dicauerat.

In Oeting

Mariano.
Scot
Hermano.
Otto Fri-
sing
Anno.

D

Post

*Diplom. a-
pud Auent.
in Oeting.
Auent. l.c.*

Post Carolomannum donauit
Oetingano sacello Carolus Crassus
complures villas, vinearumque Ran-
tersdorffensium, & Tabshemensium
partem, A. C. DCCC LXXXV.

Arnulphus Imp. religiosissimi pa-
rentis Carolomanni vestigia secutus
Randisdorffensem S. Pancratii Ec-
clesiam (hodie Ranzenhouensis est)
à se constructam, S. Philippo Oetin-
gano transcripsit, cum pleno rerum
emolumentorumque omnium iure
A. C. DCCC. XCVIII. Quo etiam
possessiones, quas ad Lacum Beni-
cum in Italia habebat Oetinganus
Cœnobium, quæq; à Carolomanno
eidem videntur attributæ, cum aliis

Hund p. 3.

Rhegino

Viterb.

Marian.

Scot. Fri-

sing.

Hund. p. 2.

&c.

in Germaniâ propter commoda
cinitatis commutauit. Arnulphus
Oetingæ supremum expleuisse dies
multi tradunt. Annum DCCC
XCIX. assignant: mensem Nouem-
brem alii, alii Decembrem. Ibide-
tumulo Carolomanni patris illi

tum

tum, eorundem opinio est. Subinde Oetingâ Ratisbonam transmotum, argumento est Mausoleum ad D. Emmerami: ad hæc exequiarum iusta, Ratisbonæ quot annis fieri consueta. In quam sententiam accipendus est Leo IX. cum Arnulphum Ratisbonæ sepultum in Bullâ quadam memorat.

Ludouicus Arnulphi F. Germaniæ Rex, paternæ pietatis æmulus, Oetingano Cœnobio, cui tunc Burckhardus præerat, insigni prædium donauit, A. C. CM. l. Magnum æstimatorem ædis Oetinganæ fuisse, Diploma ostendit, in quo *sacrosan-*
Etum locum appellat.

*Auent. in
Oeting.*

CAPVT VII.

Oetingæ excidium.

SVblato è viuis Arnulpho Imp. noua belli tempestas Italiae Germaniæque incubuit. Vngari, regnante Crasso, iterum è Scythiâ profecti,

Brunn. l. 7.